

1- عضو کادر علمی پوهنځی حقوق و علوم سیاسي

2- عضو کادر علمی پوهنځی حقوق و علوم سیاسي

+93784361717 :

+93775941971 :

Ataulaqanas333@gmail.com :

Abdulhamidrafat@gmail.com :

چکیده

ما در علوم اجتماعی تعریف واحد و یکسان وهمگون از پدیده‌ها نداریم. زیرا نگاه‌های متعدد به پدیده مد نظر از یک منظر صورت نمی‌گیرد. مفاهیم روشنفکر و روشنفکری نیز با این ابهام و ناهمگونی روبروست. دانشمندان هرکدام از روزنه‌ی بدان نظر انداخته و تعریف ارایه داده اند. کانت روشنفکر را به شخص که به بلوغ فکری رسیده و مستقل می‌اندیشد تعبیر نموده است. سقراط و افلاطون روشنفکران را آدم‌های صاحب وجدان خرده‌گیر جامعه تعریف می‌نمایند. ژان پل سارتر روشنفکر را آدم رسالتمند می‌شناخت و علی شریعتی روشنفکر را شخص خودآگاه و دارای رسالت اجتماعی می‌انگاشت. از سوی دیگر هر مفهوم در چارچوب دانش خاصی، مفهوم خاص خودش را افاده می‌کند. در هر کانتکست یا چارچوب، مفاهیم معنی خاص را حمل می‌نمایند و از اعتبار خاصی برخوردار اند و بر اساس فهم معنای آن در جامعه نیز تعاملات صورت می‌پذیرد. مفاهیم اگر درست تعریف نگردد، مراد نظریه‌ها و اندیشه‌ها دقیق دانسته نشده در عمل نیز دچار خطا و اشتباه خواهیم شد. با این حال از دل تعاریف و تلقی‌های متنوع و ناهمگون به تعریف نسبی یک مفهوم می‌توان رسید. درین مقاله تلاش شده است، مفهوم روشنفکر و اکاوی، تعاریف آن توسط دانشمندان تبیین و خصوصیات شناسایی شود.

معلومات مقاله

تاریخ نشر: 1402/10/22

شماره مقاله در ژورنال: 06

تعداد صفحات: 07

شماره نوبتی مجله: 14

کلید واژه‌ها

روشنفکر، روشنفکری، انتلکت،

تقلید.

معلومات مجله:

مجله علمی پوهنتون سلام، نشرات خویش را از سال 1390 ه.ش آغاز نموده و دست آورد های زیادی در این زمینه دارد، در ادامه سلسله فعالیت های خویش به تاریخ 1401/03/22 اعتبار نامه خویش را به عنوان یکی از معتبرترین مجله از وزارت محترم تحصیلات عالی کشور به دست آورد، آدرس: افغانستان، کابل، ناحیه چهارم، کلوله پشته، چهار راهی قلعه بست (گل سرخ)، پوهنتون سلام.

آدرس ارتباطی؛ وبسایت: <https://research.salam.edu.af>، <https://salam.edu.af/magazine> ایمیل: salamuk@salam.edu.af، شماره های تماس: +93202230664 و +93788275275

مقدمه:

روشنفکر یا انتلکتوئل (Intellectual) به کسی گفته می‌شود که به‌عنوان یک اندیشمند به تصحیح اندیشه و فرهنگ جامعه مشغول است و با رویکردی انتقادی به‌واسطه‌ی فرهنگ و نظام اعتقادی با جامعه و نهادهای مختلف اجتماعی در ارتباط است. البته تعریف و مفهوم روشنفکری گاهی مورد مناقشه و اختلاف قرار دارد و با این تعاریف ساده حق مطلب در مورد ویژگی‌های روشنفکران ادا نمی‌شود؛ اینکه روشنفکر به چه کسی می‌گویند؟ و دارای چه ویژگی‌هایی است؟ برای مثال برخی تعبیر روشنفکر را برای بخش خاصی از فعالان حوزه‌ی فرهنگ و اندیشه‌ورزی به‌کار می‌برند که در این عرصه‌ها شهرت دارند، برخی دیگر نیز این اصطلاح را برای افرادی که

تنها افکار و عقاید اصطلاحاً بازتری دارند و نسبت به دیگران از گشودگی بیشتری برخوردارند، به کار می‌برند (مثلاً نسبت به باورهای عرفی سنتی سخت‌گیری و تعصب ندارند). بنابراین باید ویژگی‌هایی را برای آن برشمرد تا با ابهام کمتری در شناخت روشنفکر و روشنفکری روبرو باشیم.

وازجتهی کاربردواژه روشنفکر در جامعه حساسیت ایجاد میکند، چون یک طرف کلان اجتماع را به نحوی حقیر میکند و از این امتیاز محروم میسازد و از طرفی در جوامع دینی روشنفکر به معنی ی دین ستیز و روشنفکری پروژه رد و طرد دین پنداشته شده است در حالیکه از مقاصد متعالی دین تنویرگری آدمیان و رهاسازی آنها از قید و بند خرافات و معبود های خیالی و افسانوی است. در گذشته به تبیین مسله روشنفکر و روشنفکری پرداخته شده است که هیچ کدام روی چند مشخصه آن وحدت نظر نداشته اند، و از طرفی به تعاریف و تلقی های غربی آن بسنده کرده اند، این مقاله در پی تبیین واژه روشنفکر و روشنفکری و از طرفی به بررسی تلقی دانشمندان غربی و شرقی پرداخته دیدگاه اسلام را به عنوان آخرین مکتب آسمانی نیز پیشکش نموده است.

فرضیه تحقیق

روشنفکر به طیف از اشخاص اطلاق می‌شود که نسبت به سایر افراد از آگاهی بیشتر برخوردار بوده خودآگاه، مسوول و منتقد وضعیت موجود است. این اشخاص توانایی نقد و ارایه پیشنهاد برای تغییر را نیز دارند.

روشنفکری پدیده‌ای جهانی است و مثل همه جنبه‌های تمدن مدرن با گسترش و جهانگیر شدن آن تمدن جهانگیر شده است. بقیه بشریت هم از دست‌آوردهای آن برخوردار شده اند و هم از پی‌آمدهای گسترش و جهانگیر شدن آن آسیب دیده اند.

هدف تحقیق

شناخت مفهوم روشنفکر و پرداختن به رسالت، خصوصیات و شیوه کار و فعالیت روشنفکران. سه ویژگی تعقل، آزادی‌خواهی و اصلاح‌گری، از دیرباز در میان انسانها و جوامع، خصوصاً جوامع بشری وجود داشته و مورد توصیه و تشویق قرار گرفته است. البته علاوه بر این سه ویژگی فضایل مهم دیگری همچون حق‌جویی، حق‌طلبی، عدالت‌خواهی و بسیاری از فضایل دیگر نیز وجود داشته و دارد. از این رو باید گفت، بنا بر تعریف مذکور از روشنفکری در مقاله، روشنفکری نه تنها مقوله‌ای جدید نیست، بلکه مقوله‌ای ناقص است. مهم آن است که معنای عقل، آزادی و اصلاح‌طلبی در فرهنگ غرب، که زادگاه پدیده به اصطلاح روشنفکری است، با معنای این سه واژه در فرهنگ دینی، خصوصاً فرهنگ اسلام، متفاوت است. عقل ابزاری در فرهنگ روشنفکری غرب برترین جایگاه را دارد و در هر تعارض و تزامنی این عقل است که مقدم می‌شود. عقل، نقد هر چیزی غیر از عقل را جایز می‌داند؛ از این رو برخی از اندیشمندان غربی گفته‌اند در پروژه روشنفکری که اساس آن محوریت انسان است

روش تحقیق

مقاله هذا بر اساس روش تحقیق کاربردی یا Applied Research که با استفاده از نتایج تحقیقات بنیادی به منظور بهبود و به کمال رساندن ساختارها و الگوهای مورد استفاده جوامع دانشگاهی انجام شده است. باید خاطر نشان ساخت که روش تحقیق متذکره براساس (تحقیق کاربردی توسعه دانش کاربردی در یک زمینه خاص می باشد. در اینجا نیز سطح گفتمان انتزاعی و کلی اما در یک زمینه خاص است.)

پیشینه تحقیق

پیش از این آثار ارزشمند در پیوند به موضوع روشنفکری نگاشته شده است؛ اما به طور ویژه به واکاوی معنی، تعاریف و مفاهیم ارزشی آن پرداخته نشده است. در این مقاله از آثار دانشمندان علی‌الخصوص حوزه فلسفه سیاسی استفاده شده است.

چیستی روشنفکری

1. واکاوی لغوی

کلمه روشنفکر در زبان فارسی معادل Intellectuel در زبان فرانسوی و intelligentsia در زبان انگلیسی و واژه های متنور، متنورالعقل، مفکر و متقف در زبان عربی است. در ادبیات فارسی واژه ((روشنفکر)) کلمه ای است مرکب از دو واژه ((روشن)) و ((فکر)) که ترکیبی وصفی به حساب می آید. درین ترکیب وصفی واژه ((روشن)) به عنوان وصف و، واژه ((فکر)) به عنوان موصوف به کاررفته است. در فرهنگ دهخدا به نقل از فرهنگ فارسی معین آمده است که روشنفکر، صفت مرکب است و معنای (لغوی) آن عبارت است از ((کسی که دارای اندیشه روشن است)).¹

چنانچه دیده میشود واژه ((روشنفکر)) واژه خارجی و وارداتی است که ریشه در زبان و ادبیات اروپایی دارد، که مشهورترین معادل آن در زبان های اروپایی واژه ((انتلکتوئل)) است که بسیاری از پژوهشگران، ریشه اصلی روشنفکر را همین واژه فرانسوی دانسته اند. این واژه در زبان فرانسه برگرفته از واژه ((انتلکت)) به معنای قوه

¹ - مرتضی معلم، فرهنگ کامل جدید فارسی - فرانسه، موسسه انتشارات امیرکبیرتهران، 1362 ج2 ص 1042

عقلی است. این واژه قرن‌ها با توجه به ریشه لاتینی اش، به معنای وصفی و به عنوان صفت و به معنای ((عقلی))، ((عقلانی))، ((فکری)) و ((اندیشمندانه)) به کار میرفت، و در زبان‌های اروپایی برای بیان مواردی چون ((کارفکری))، ((تصمیم عقلانی)) یا ((نظریه اندیشمندانه)) از آن استفاده می‌شد.¹

معنای اصطلاحی روشنفکر در ادبیات سیاسی معاصر امروزه در حوزه فارسی زبانان واژه ((روشنفکر)) به معنای مختلفی به کار میرود که میتوان آن را در دو معنا و مفهوم کلی تقسیم بندی کرد.

1 معنای مثبت

عموماً کلمه روشنفکر به معنای مطلوب و مثبت استفاده شده است، این معنای مثبت همچنان به صورت‌های مختلف به کار رفته است که میتوان آن را به سه دسته‌ی چون عام، خاص، و اخص تقسیم نمود.

1_1 معنای عام

در معنای عام، روشنفکر به کسی اطلاق میشود که دارای فکرونگاه روشن و آگاه به عصر و زمان خودش باشد و متفکرانه بدور از تعصبات و احساسات غیرمعمول، به فکروعمل می‌پردازد و در فرهنگ معاصر فارسی روشنفکر به شخص که دارای بینش آگاهانه، منطقی و دور از خرافات و تعصب باشد اطلاق شده است. از همین جهت کلمه روشنفکری به نزد عامه مردم مفهوم مثبت و مطلوب و روشنفکر یک نوع امتیاز و افتخار به حساب می‌آید.

1-2 معنای خاص

در معنای خاص ((روشنفکر)) به کسی اطلاق میشود که نسبت به سایر افراد اجتماع یک سرگردن در هوشمندی و دانش و تفکر بلند باشد. نظریات و شناخت‌شان نسبت به انسان، جامعه، تاریخ و عالم هستی متفاوت و محققانه باشد.

1-3 به معنای اخص

به معنای اخص به افرادی واژه روشنفکر را میتوان بکار برد که از یک طرف از توانای فکری و علمی در حد عالی برخوردار بوده و از طرفی خواهان نوگرایی، آوردن درگرگونی و تغییر در جامعه اند و برای آرایه خدمت به جامعه از هیچ نوع تلاشی دریغ نمی‌نمایند.

روشنفکری به معنای اخص را میتوان در دیدگاه‌های علی شریعتی روشنفکر تجدید گرای ایران نیز یافت به قول او روشنفکر یعنی کسی که دارای فکر روشن و بازااست، افرادی که محدود و متوقف نیستند، منجمد فکرنمی‌کنند، آنها زمان و موقعیت خود و کشور را درک میکنند توان تحلیل و استدلال را دارند و به وضع اجتماعی و جایگاه خویش آگاه بود و احساس مسولیت اجتماعی مینمایند.

2 معنی منفی

معنی منفی روشنفکر ناظر به روشنفکران غیر حقیقی است. مقصد از این طیف شخصیت‌ها آنانی اند که که مولفه‌های کلی روشنفکر به معنی اخص (توان فکری و علمی و خواهان پیشرفت و تحول) را دارند ولی الگوی آنها برای پیشرفت، تحول و نوگرایی تیوری و عملکرد اندیشمندان عصر روشنگری در اروپاست و میشود که گفت که این طیف از کانت متأثرند و نسخه‌ها را برای تحول و نوگرایی رهگشا میدانند که در ساله‌اش پیرامون روشنگری اصالت دادن به عقل و فهم فردی بشر را جان و روح روشنگری می‌نامد که این اصالت عقلی را در برابر بینش مذهبی مطرح نموده و قرار میدهد.²

تعاریف متفاوت از روشنفکر

«جلال آل احمد» نویسنده کتاب «در خدمت و خیانت روشنفکران» توجیه بسیار جالبی از روشنفکر دارد. او می‌گوید: «روشنفکر کسی است که فارغ از تعبد و تعصب و به دور از فرمانبری، اغلب نوعی کار فکری می‌کند و نه کار بدنی و حاصل کارش را که در اختیار جماعت می‌گذارد، کمتر به قصد جلب نفع مادی می‌گذارد.

در تعریف دیگری که از مقوله‌های روشنفکری - به پیروی از فلاسفه یونان مانند سقراط و افلاتون - ارایه شده، روشنفکر «وجدان خُرده‌گیر» پنداشته شده است. میشل فوکو، فیلسوف و متفکر فرانسوی با آن که در بسا موارد به گونه‌ی چیزی به نام مقوله روشنفکری را جدی نمی‌گیرد؛ اما تعریف روشنفکر را مبتنی بر دخالت وی در حوزه سیاست می‌داند. فوکو می‌گوید: «گمان می‌کنم تعریف روشنفکر ممکن نیست، مگر این که در این حال بر این تأکید کنیم که هیچ روشنفکری وجود ندارد که به نحوی درگیر سیاست نباشد.» این اشاره فوکو به گونه روشن، حضور روشنفکر را در فرایند سیاسی توجیه می‌کند. وی در ادامه این جستار می‌افزاید: «مسأله دخالت

¹ - داریوش آشوری، دانشنامه سیاسی (فرهنگ اصطلاحات و مکتب‌های سیاسی)، انتشارات مروارید، تهران، چاپ پنجم، 1378، ص 178.

² - رضا داوری اردکانی، روشنفکری و روشنفکران، مندرج در جریان روشنفکری و روشنفکران در ایران، گردآوری و تدوین: حمید احمدی و محمد حسین فتحاحیان، انتشارات به باوران، چاپ اول، زمستان 1379، ص 16.

روشنفکر در سیاست، مسأله توانستن و بایستن نیست، روشن فکر ضرورتاً چنین می کند. « فوکو دریایان این جستار، توجیهی - هرچند برای جامعه فرانسه - از روشن فکر مطرح می سازد؛ اما این توجیه با وجود تأکیدش بر حضور روشفکر در آن جامعه، سرنخی از یک مفهوم به دست می دهد: «در فرانسه و به طور کلی در اروپا، روشن فکر به مثابه پیشگوی آینده جامعه است و وظیفه اش پرداختن به چیزی است که می توان آن را ارزش های کلی و عام بشریت نامید.»

افزون بر آنچه گفته شد، ادوارد سعید، اندیشمند دیگر، تعریف چند لایه از روشن فکر را مطرح می کند. سعید می نگارد: «روشن فکر انسانی است سکولار که نباید اجازه دهد باورهای ایدئولوژیک و مذهبی در قضاوت و کارهای تحقیقاتی اش دخالت کند.»¹

منشاء مفهوم روشنفکری و پیشینه تاریخی آن

پدیده روشنفکری را می توان به یک لحاظ پدیده سده های اخیر دانست. در گذشته های دورتر هم افرادی بودند که از سر بصیرت و خردمندی به عالم و آدم نگاه می کردند و خود را حامل و حاوی نوعی رسالت می دانستند. این واژه که در انگلیسی Intellectual نامیده شده به معنای کسی است که بیدار شده و به خردآمده، بصیرت یافته و از جمود و جزم اندیشی و وهم پرستی رها گردیده است. به لحاظ تاریخی از دو منظر می شود بدان نگاه کرد. به لحاظ جامعه شناسی و شکل گیری دوره روشنفکری در اروپا.

1. به لحاظ جامعه شناسی: جامعه شناسان معتقد اند که روشنفکر به عنوان یک تیپ اجتماعی متمایز، در واقع محصول رنسانس و فراماسیون دینی است. یعنی نهضت دین پیرایی مارتین لوتر در مسیحیت و در واقع روشنفکری را از فرزندان «عصر روشنفکری» و محصول «مدرنیته» می دانند. بعضی از جامعه شناسان از روشنفکر تعبیر شبیه به این مضمون که در واقع روشنفکر «پیامبر مدرنیته» است دارند. کاری شبیه و نقش پیامبر را در جوامع انجام می دهد. واژه روشنفکر از قرن 19 میلادی وارد ادبیات ملل شده است. به خصوص در فرانسه و در شوروی.²

2. به لحاظ عصر روشنفکری در اروپا: تمدن غرب در فاصله قرون چهارم تا چهاردهم میلادی، یعنی در سراسر دوران که به قرون وسطی مشهور است. تمدن یکسره مسیحی بوده است؛ اما بازیافت موارث فکر و فرهنگ و جهان نگر یونانی چه از رهگذر ترجمه متون گوناگون عربی به لاتینی و چه از رهگذر ترجمه های مستقیم آثار یونانی به زبان لاتینی در جنب علل و عوامل مهم دیگری همچون اختراع ماشین چاپ و شکل گیری حرکت های اصلاح طلبانه و آزادیخواهانه که به نهضت اصلاح دین مشهور شد و به تأسیس پروتستانیزم راه برد به تدریج فضای ایجاد کرد که مهم ترین نطفه های تغییر جهان نگر ی غرب در آن منعقد گردید. از قرن پانزدهم تا قرن هفدهم میلادی در تاریخ اروپا به «رنسانس» معروف است که لفظاً به معنای «ظهور یا تولد دوباره» است. این تولد دوباره چیزی جز بازیافت ادب و اندیشه یونان باستان نبود. بنابراین نوع نگرشی که تحولات پس از قرن پانزدهم و به ویژه تحولات قرن هجدهم را به واسطه مرکزیت یافتن دوباره عقل در شناخت و تعریف عالم و آدم «تولد دوباره» غرب یونانی مدار بود. بنابراین مفهوم روشنفکری برخاسته از عصر روشنفکری است عصری که سراسر چالش و اشتیاق برای تغییر در تاریخ غرب پنداشته می شود. این دوره تحول طلبی از نیمه قرن هفدهم الی اخیر قرن هجدهم طول می کشد که مهم ترین بخش آن محدود کردن صلاحیت ها و نقش کلیسا در عرصه اجتماع، اقتصاد و سیاست بود. در همین دوره دانشمندان چون مارتین لوتر از درون کلیسا و جان هیگ و دیگران از عدم سلطه کلیسا بر جامعه گفتند و خواهان جدایی دین از نهاد سیاست شدند و در برابر آموزه های کلیسا و پایا بحث خردورزی و عقل گرایی را مطرح کردند که اولین جرقه های روشنفکری در آن دوره محسوب می شود.

نگاه متفاوت علی شریعتی به مفهوم روشنفکری

اندیشمندان مختلف هرکدام از روشنفکری تعریفی ارائه داشته اند؛ اما اکثراً شاخصه های روشنفکری را انکار از قید و بند مذهب دانسته اند و برخی آنرا تفکر انتقادی بدون پیش فرض تلقی نموده اند. درین میان، دکتر علی شریعتی تعریف متفاوتی از روشنفکری ارائه داده است ممکن پاره های ازین تعاریف را نیز در برداشته باشد.

روشنفکر کسی است که نسبت به وضع انسانی خودش در زمان و مکان تاریخی و اجتماعی که در آن است خود آگاهی دارد. این خود آگاهی، جبراً و ضرورتاً به او احساس مسولیت بخشیده است. ازدید او روشنفکر خود آگاه و مسول است. اگر تحصیل کرده باشد موثرتر عمل می کند. برای جوامع عقب مانده و به بن بست رسیده هدایت داده و طرح عملی برای نجات و برون رفت پیشنهاد می کند. شریعتی روشنفکر را شخص آگاه به زمان و مسول می پندارد که مستقلانه اندیشیده و به جستجوی راه های حل و تغییر است. به قول او روشنفکر وارث و ادامه دهنده کار گالیله ها، کپرنیک ها، سقراط ها، ارسطو ها و بوعلی ها باشد. به نظر وی اساساً مسولیت و نقشی که روشنفکران امروز جهان دارند شبیه نقش پیامبران و رهبران الهی اند که رسالتمندانه به تنویر افکار اجتماعی پرداخته و به نبرد خرافه و وهم پرستی رفته اند. طوریکه مشخص شد روشنفکر در نگاه شریعتی دارای دو عنصر اساسی است: یک) خود آگاهی تاریخی و اجتماعی داشته باشد و دو) احساس مسولیت نسبت به جامعه داشته باشد. به عبارت دیگر روشنفکر مد نظر شریعتی «زمان شناس» و «مکان شناس» و در عین حال مسول و رسالتمند است. در پردایم فکری شریعتی روشنفکری یعنی «خود آگاهی و حرکت» مکان شناسی و ادای رسالت اجتماعی در برابر تاریخ.³

¹ روشنفکر کیست، روشنفکری چیست؟ گفت و گویی با جاوید فرهاد، شنبه 1 جوزا 1395 - 31 ثور 1395 روزنامه ماندگار.

² روشنفکر کیست و روشنفکری چیست، دکترهمايون همتی، مجله نگاه شماره 167 صفحه 36.

³ روشنفکری و مسولیت های او در جامعه، تهران، حسینیه ارشاد، بی

از نوشته ها و یادداشت های علی شریعتی بر می آید که او چندان از روشنفکران حوزه تمدنی ما دل خوش ندارد. یک سره بر آنها خرده می گیرد و به نحوی مقلدان و رهروان وضع شناس و مکان شناس خطاب شان می کند. به زعم او روشنفکران ما با تقلید محض از قالبها و اندیشه های غربی و تزریق آن در جامعه بدون در نظر داشت تفات های فرهنگی و تاریخی میان جوامع ما و جوامع غربی کار عاقبت نیندیشانه انجام می دهند. اموار را در باب آسیب شناسی روشنفکران شرقی بخصوص ایرانی یادآوری می نماید که مهم ترین آنرا مرور می کنیم.

1. انزوای روشنفکران از جامعه و بیگانه شدن آنان با مردم عام.
2. تقلید محض از قالبها و اندیشه های غربی و تزریق آن در جوامع شرقی اسلامی.
3. خود را گروه مجرد و مجزا از جامعه و زمان خواندن.
4. با تاسف اکثراً روشنفکران ما در جوامع اسلامی و به طور کلی در کشورهای شرقی ادبیات فکری ذهنی و اعتقادی شانرا از ادبیات غربی گرفته اند. آنها بر اساس یک زیربنای اجتماعی با مذهب شان و با نقش خاص مذهبی که در تحکیم قرون وسطی و نظام قرون وسطایی بازی می کرد در افتادند و برای پیشرفت و پیشبرد طبقه خودشان و برای از بین بردن بسیاری از قوانین و مقررات و اعتقادات راکدی که به زبان حرکت و پیشرفت کلی انسانی بود. مکتب های ضد مذهبی و ضد کاتولیک را بنا نهادند. ما نیز بدون آن که در چنان موقعیتی باشیم و مذهب ما نقشی همسان با مذهب آنها داشته باشد، اندیشه های آنان را گرفتیم و بر مبنای اعتقادات غرب، عقیده اجتماعی ساختیم. این است که مبارزه روشنفکر در قرن شانزدهم و هفدهم علیه مذهب موجود و حاکم، در قرون وسطی بطور موقت و در زمان خودش، مبارزه ای مترقی است. ما تکرار آن حرفها، به وسیله روشنفکر ما از لحاظ اینکه آن عقاید با تجربه اجتماعی محیطش وابستگی ندارد و مذهبش بی شباهت به مذهب اروپایی است و تضادهای طبقاتی و به طور کلی وضع اجتماعی خاص خودش را دارد، نقش منفی می یابد و هیچ تحرک راستینی را ایجاد نمی کند.

1. روشنفکران غرب با باورهای تازه شان در قرون شانزدهم و هفدهم نقش مثبتی ایفا کردند و باعث تحرک و سازندگی شدند و راه پیشرفت دانش و آگاهی را گشودند. اختراعات و اکتشافات مختلف علمی را ممکن ساختند؛ اما همان شعارها و بینشها در شرق اسلامی تنها دو نتیجه داشت. اول اینکه جامعه متوجه نشد که روشنفکرانش چه می گویند، چون جامعه ما زبان روشنفکر را نمی فهمند و نقاط که روشنفکر تکیه می کند و انتقاداتی که می کند هیچ تناسبی با متن زندگی توده های محروم ما ندارد. از آنجا که روشنفکران اروپا در متن جامعه شان در متن کلیساهای کاتولیک، در متن مراسم و عقاید مذهبی جامعه و مثل ماهی در دریای توده و جامعه شان شناور بودند و به هدایت و تصفیة افکار و مبارزه با خرافات می پرداختند؛ اما روشنفکران ما چون از متن جامعه نرویده اند و در خارج ساخته شده اند و قشری استند نتوانستند در جامعه و توده نفوذ کنند. اینست که جامعه شرقی، قشر روشنفکری داریم؛ اما نهضت روشنفکری نداریم.¹

ویژگی ها روشنفکران

1. نخستین ویژگی یک روشنفکر را می توان «اندیشه ی تحلیلی» دانست. حتی واژه ی «Intellectual» به معنای تفکیک و تجزیه و تحلیل کردن نیز است. اینکه شخص مسائل را به صورت عقلانی از هم تفکیک کند. این نکته در ظاهر ساده به نظر می رسد؛ اما از اهمیت به سزایی در عقاید و افکار آدمی برخوردار است.
2. ویژگی دوم روشنفکران «اندیشه انتقادی» داشتن آنهاست. علاوه بر اینکه روشنفکران همواره با رویکرد انتقادی با جامعه و فرهنگ و عقاید آن مواجهه ی انتقادی دارند، نسبت به عقاید خود نیز دارای اندیشه و رویکرد انتقادی استند. یعنی هر عقیده و باوری را به محک عقل گذاشته و از فیلتر انتقاد عبور می دهند و به عبارت دیگر با تعبد و پیروی کورکورانه - نسبت به هر گرایشی - همدلی ندارند.
3. روشنفکران که البته کمی مورد مناقشه قرار دارد رواداری، گشودگی و مدارا نسبت به باورهای دیگر است. به دیگر سخن ابزار اصلی روشنفکر دیالوگ یا همان گفتگو است و هیچ گاه تمایل به بستن باب گفتگو ندارد و همواره در جهت گشایش مسیر آزاداندیشی و گفتگو می کوشد. بدیهی است که منظور از این مدارا و آزاداندیشی، نسبت به مخالفان و دگرانديشان است، یعنی کسانی که عقیده و نظری مغایر و مخالف با او دارند.
4. روشنفکری آشنایی با علوم و دانش جدید است؛ البته این تصور خطاست که گمان کنیم تحصیلات و تخصص بالای دانشگاهی به معنای روشنفکری است. تحصیلات و تخصص ارتباطی با روشنفکر بودن یا نبودن افراد ندارد. روشنفکران معمولاً در نقش پل میان دانش تخصصی و مردم ظاهر می شوند.
5. روشنفکران توجه و دغدغه های اخلاقی و انسانی است. به این معنا که همواره نسبت به جامعه و «دیگری» احساس مسئولیت اخلاقی و انسانی دارند و به همین سبب، چنانچه در طول تاریخ روشنفکری مشاهده شده، ممکن است متحمل هزینه های سنگینی شوند.

¹ روشنفکری و مسولیت های او در جامعه، تهران، حسینیه ارشاد، بی تا، ص 3، علی فیاضی.

6. همانطور که ذکر شد روشنفکران تمرکز ویژه‌ای بر مسائل فرهنگی و اصلاح آن دارند. بنابراین اغلب توجه ویژه‌ای به ابزارهای مؤثر فرهنگی مانند هنر، ادبیات، سیاست، حقوق، مسائل اجتماعی و دیگر ابزارهای تاثیرگذار فرهنگی دارند.
7. اگر قرار باشد وجوه سلبی ویژگی‌های روشنفکران را تبیین کنیم، علاوه بر اینکه روشنفکری از دانشگاهی بودن و متخصص بودن متمایز است همچنین روشنفکری از فعال سیاسی بودن نیز متمایز است. ممکن است کسی هم روشنفکر، هم متخصص و دانشمند و هم یک فعال سیاسی باشد؛ اما دانشمند بودن وی ربطی به روشنفکر بودن یا نبودن او ندارد. همان طور که فعال سیاسی بودن او ربطی به روشنفکر بودن وی ندارد. این تلقی خطاست که فعال سیاسی، یک اکتیویست که فعالیت سیاسی دارد را به دلیل فعالیت‌های سیاسی‌اش روشنفکر بدانیم.
8. روشنفکری نوعی استقلال اعم نسبت به مردم و به حکومت‌ها است. روشنفکر سرباز کسی نیست. نه مردم و نه حکومت. زیرا کار روشنفکر نقد است، نقد به فرهنگ و نقد به مردم. به عبارت دیگر ستایشگر جامعه برای تأیید و جلب نظر آنها نیست.
9. ویژگی آخری که در اینجا بدان اشاره می‌شود عدم انفعال است. یک روشنفکر منفعل نیست، یعنی در برابر مسائل مختلف دغدغه دارد و کنش‌گر است. به این معنا روشنگر نیز هست. همان طور که از اسم او برمی‌آید کار او نور انداختن بر تاریکی‌ها و روشنگری است. پس چنانچه در ابتدا اشاره شد، به صرف اینکه کسی در اندیشه‌ی خود دارای برخی از ویژگی‌های ذکر شده بود، نمی‌توان او را روشنفکر خطاب کرد. منبع: [آرین رسولی، انتلکتوئل، دریفوسی، روشنفکر، روشنفکری، روشنگری، محاکمه دریفوسی.](#)

تلقی‌های عمده از روشنفکری

- با بررسی مفهوم روشنفکری بر می‌آید که از آن تلقی‌های گوناگونی وجود دارد که عبارت‌اند از تلقی دینی، لاییک، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی. هر کدام نیازمند توضیح و تبیین جدا است. این مقاله گنجایش آنرا ندارد؛ اما در اینجا به دونه‌ی تلقی مهم از روشنفکری که همانا روشنفکری سیاسی و روشنفکری فرهنگی است می‌پردازیم.
1. تلقی سیاسی از روشنفکری: روشن فکران سیاسی همواره دغدغه‌شان پرداختن به نظام سیاسی و اصلاح و یاهم تغییر آن است. آنها مهم‌ترین و سودمندترین کار را مقابله و درافتادن با نظام حاکم می‌دانند و به شیوه‌های مختلفی چون حرکت‌های مدنی، اعتراض، نقد، اپوزیسیون تشکیل نهادهای مدنی، تظاهرات در برابر نظام قرار می‌گیرند. روشنفکران سیاسی خودشان را نماینده‌ی مردم می‌انگارند و به جهت همین سخنگویی و نمایندگی به نقد نظام سیاسی دست می‌یازد. چون عامل اصلی عدم ترقی کشور و فلاکت مردم را موجودیت نظام ناسالم سیاسی و حاکمیت مستبد آن می‌دانند که از یکطرف روش‌های چون عدالت و مدارا پشت پا زده اند و از جهت دیگر به وظایف اصلی‌شان که فراهم کردن تسهیلات و اسباب آرامش مردم و رفاه آنان است نپرداخته است.
- مصطفی ملکیان ضمن توضیح تلقی سیاسی از روشنفکری و نقدی که برین طیف روشنفکری دارد می‌نویسد: کسی که از روشن فکری تلقی سیاسی دارد کاملاً مستعد است که به عوام‌زدگی و عوام‌فریبی دچار شود و حال آنکه در تلقی فرهنگی از روشنفکری؛ چنین نیست و مخاطب اصلی روشنفکری مردم‌اند نه دولت‌مردان. روشنفکر که از شان خود تلقی سیاسی دارد چون خود را نماینده و سخنگو مردم و ناقد نظام سیاسی می‌داند بالطبع از بان و واژه‌های بهره می‌جوید که رجال سیاسی و قدرتمندان و قدرت‌مداران عرصه سیاست بفهمند. چرا که آنان مخاطبان واقعی اویند و چندان التفاتی به این ندارند که خود مردم نیز سخنان را فهم نکنند. کسیکه از روشنفکری، تلقی سیاسی دارد به نوعی به آسان‌گیری و شتاب‌زدگی مبتلاست. آسان‌گیر است چون می‌پندارد که به صلاح آمدن وضع و حال جامعه باصرف دگرگونی در نظام سیاسی حاکم بر آن جامعه ممکن و میسر است. شتاب‌زده از آنست که می‌خواهد این کار طی چندین سال به انجام برسد و ثمردهد.
2. تلقی فرهنگی از روشنفکری: مهم‌ترین وظیفه و رسالت یک روشنفکر نقد جامعه، سنت، فرهنگ، رفتارها، کردارها، ایده‌ها و حتی ادیان است که این نقدها معمولاً جنبه اصلاحی داشته و در جهت برچیدن موانع عینی و ذهنی فراراه پیشرفت نوع بشر صورت می‌گیرد. اگر ما نظریات روشنفکران را نمی‌داشتیم، طبیعی است که جوامع بشری حالت ایستا و غیر متحرک می‌داشت و شاید هنوز هم انسان‌ها در مرحله از شکار باقی می‌ماندند و آفتاب، مهتاب، ستاره گان و حیوانات را خدای خود می‌پنداشتند.
- درتلقی فرهنگی از روشنفکری، روشنفکر در گام نخست ناقد مردم است. با نقد فرهنگی شهروندان جامعه خویش را متوجه مشکلات و آسیب‌های داخلی می‌کند. بدین معنی که روشنفکر فرهنگی عامل اصلی مشکلات را در خود مردم و جامعه و ارزش‌های آن می‌بیند، نه در دستگاه حاکم. یعنی این موجودیت، خرافه، باورهای نادرست، سنت‌ها و عادات و تقالید گمراه کننده است که جامعه و شهروندان را در اسارت خویش نگهداشته است و باعث دوام سلطه‌ی دم و دستگاه حاکمان مستبد گردید است. درین تلقی اولاً مادر همه مشکلات همین مشهودات، مقبولات، مسلمات، مظنونات، موهومات و مخیلات اند و کار روشنفکر، در اصل نقد اینهاست. بنابراین بر روشنفکر فرض است که سقراطوار، عقاید عامه مردم را شرحه شرحه و تا آنجا که می‌تواند تجزیه و تحلیل کند و حق و باطل و معتبر و نامعتبر و صحیح و سقم و صادق و کاذب آنها را از هم بازشناسد و به مردم نیز بشناساند. آنچه مهم است، پاسداشتن و حراست مصالح مردم است. اینکه مصالح و مفاسد کدام‌ها بایند با برهان و دلایل متین و قاطع باید تشخیص داد نه براساس مرجعیت‌های ایدئولوژیک و اقوال و آرای خودی و تحکیم شخصی بلا دلیل.

نتیجه گیری

1. طوریکه گفته آمدیم درتلقی روشنفکری فرهنگی مخاطبان اصلی مردم اند. پس زبان روشنفکر باید چنان باشد که مردم بفهمند چون زبان تخصصی روشنفکرانه قطعاً برای مردم زبان نامفهوم خواهد بود و کلمات پیچیده و لفاظی های فضل فروشانه به معنی عدم جوشیدن روشنفکر با مردم و جامعه است. وقتی جامعه مراد و مقصد روشنفکر را نداند قطعاً با او بیگانه اند. چه بسا که علیه او قرارخواهند گرفت.
2. در تلقی فرهنگی روشنفکری باور اینست که اگر وضع و حال مردم تغییر نکند و کماکان با همان سیرت و سان بماند، حتی با فرض اینکه صد بار دگرگونی سیاسی را هم اگر شاهد باشیم شاهد بهبود و پیشرفتی واقعی و ماندگاری نخواهیم بود زیرا تغییر وضع و حال فکری و فرهنگی بسیار دشوارتر و کندتر از آنست که در نگاه نخستین به نظر می آید.
3. پس برای اصلاح فکری فرهنگی جامعه باید اهتمام بیشتر نمود. چون درین تلقی، روشنفکر در صدد این نیست که با هر قیمتی، هویت مردم حفظ و تثبیت گردد و فقط دنبال احقاق حقوق اجتماعی مغفول مانده از نظام سیاسی برود. چنانچه آموزه های همه ادیان نیز می رساند که تا وضع و حال درونی، باطنی، انفسی آدمیان دگرگونی مطلوب نیابد وضع و حال بیرونی ظاهری و آفاقی آنان دگرگونی مطلوب نخواهد یافت.
4. از توضیحاتی که پیرامون تلقی فرهنگی از روشنفکری ارایه شد و صفات که برای روشنفکر فرهنگی بیان شد دانسته می شود که این صفات برگرفته از صفات انبیاست. انبیا الهی هدف فرهنگی و اصلاح گرایانه داشتند و در درجه اول به دنبال اصلاح فرهنگی بودند و اصلاح سیاسی را روبنا می دانستند و همچنان پیامبران الهی ناقد مردم بودند و همواره تأکید داشتند که ای قوم از پرستش بتها و گوساله و سنگها بپرهیزید و به سوی توحید و یکتاپرستی برگردید. با این وجود از اصلاح و قیام نظام های سیاسی وقت هم غافل مانده اند.

منابع

1. قرضوی، یوسف، بیداری اسلامی، مترجم: زاهد ویسی، ایران، انتشارات احسان.
2. حنیف، عزیزاحمد، آمدی بر جنبش های اسلامی معاصر، کابل، انتشارات نویسا.
3. معلم، مرتضی، 1363، فرهنگ کامل جدید فارسی، تهران، مؤسسه انتشارات امیر کبیر.
4. روشنفکر کیست، روشنفکری چیست؟ گفت و گویی با جاوید فرهاد، شنبه 1 جوزا 1395- ۳۱ ثور ۱۳۹۵ روزنامه ماندگار.
5. داوری اردکانی، رضا، روشنفکری و روشنفکران مندرج در جریان روشنفکری و روشنفکران در ایران، گردآوری و تدوین: حمید احمدی و محمد حسین فتاحیان، ایران، انتشارات به باوران.
6. آشوری، داریوش، 1378، دانشنامه سیاسی (فرهنگ اصطلاحات و مکتب های سیاسی)، تهران، انتشارات مروارید.
7. همتی، دکتر همایون، روشنفکر کیست و روشنفکری چیست، مجله نگاه، شماره 167.
8. ارشاد، حسینیه، بی تا، روشنفکری و مسئولیت های او در جامعه، تهران.
9. رسولی، آرن، [انتلیکتوئل](#)، [دریفوسی](#)، [روشنفکر](#)، [روشنفکری](#)، [روشنگری](#)، [محاكمه دریفوسی](#).
10. گزارش تحلیلی موسسه مطالعاتی شرق شنبه ۲۴ آذر ۱۳۹۸.